



עמ"ת 5787/06/14 - י א נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים

עמ"ת 5787-06-14 א (עציר) נ' מדינת ישראל

בפני	כב' השופטת אסתר נחליאלי חיאט
עורר	י א (עציר)
נגד	
משיב	מדינת ישראל

החלטה

1. ערר על החלטת בית משפט השלום בירושלים (כב' השופטת ש. לארי-בבלי) מיום 29.5.14 בתיק 51740-05-14 בה קבע בית המשפט כי יש ראיות לכאורה לביצוע העבירות המיוחסות לעורר, כי העבירות מקימות עילת מעצר סטטוטורית והורה על קבלת תסקיר מעצר בטרם החלטה בבקשה למעצר עד תום ההליכים.

2. נגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו שתי עבירות של איומים ועבירה של תקיפה סתם. לפי עובדות כתב האישום תקף העורר את אמו כשהיה בגילופין ומשסירבה לתת לו כסף קילל אותה "צרח וצעק עליה... והשליך חפצים שונים אל הרצפה" (סעיף 2 לכתב האישום) האם ואחיו של העורר יצאו מן הבית והעורר יצא בעקבותיהם כשהוא אוחז בסכין, "איים שיחתוך לעצמו את הגרון וזרק את הסכין אל עברה של המתלוננת" (ס' 3) כן הכה את האם בגבה ואת השכנה, קרע את החולצה שעל גופו, הרים מרצפת והשליכה ארצה. כתב האישום מסיים את העובדות בציון כי במעשיו איים העורר שיתאבד וכן כי יכה את אמו וירצח אותה (ס' 5).

3. בית המשפט קמא הסיק כי "קיימות ראיות לכאורה בתיק". יאמר כי המסקנה אליה הגיע בית המשפט קמא אינה מלווה בהסבר כלשהו אלא מבוססת על הפנייה לאקונית לחומר שבתיק.

בצד קביעתו בדבר קיומן של ראיות לכאורה, קבע בית המשפט כי קמה עילת מעצר סטטוטורית (משמדובר באלימות לכאורה נגד בן משפחה) ומאחר ש"מדובר במי שאיננו יודע לנהוג באיפוק כאשר הוא נתון תחת השפעת אלכוהול והדבר מעיד כאלף עדים על מסוכנותו, שכן לא ניתן להבטיח את הרחקתו מהטיפה המרה" ומשכך "לפנים משורת הדין" ולבקשת המאשימה ראה להפנות את העורר לשירות המבחן לקבלת תסקיר מעצר, והורה כי העורר ישהה במעצר עד החלטה אחרת כשהדיון בעניינו נקבע ליום 22.6.14 (הציטוטים בסעיף מההחלטה נשוא הערר).



4. הערר שלפני מופנה נגד הקביעה בדבר קיומן של ראיות לכאורה לביצוע העבירות, וכן נגד העובדה שלא נבחנה האפשרות לאיין את המסוכנות בדרך חלופית למעצר. לטענת העורר חל כרסום ממשי בראיות המשיבה, כי יש חולשה בראיותיה, וכן חלק על קיומה של עילת מעצר וסבר כי לא נבחנה חלופת מעצר וכי ניתן היה לאיין את המסוכנות ולהסתפק בהרחקת העורר מבית אמו למצער עד קבלת תסקיר שירות המבחן ואין להותיר את העורר במעצר פרק זמן כה ממושך.

5. תיק החקירה הושאר לעיוני ולאחר שנתתי דעתי לכל חומר החקירה, מקובלת עלי מסקנת בית המשפט קמא בדבר קיומן של ראיות לכאורה, הגם שנראה כי היה על בית המשפט קמא להבהיר את מסקנתו ולנמק את החלטתו תחת הפנייה לאקונית להודעות ולחומר החקירה.

מעיון בחומר הראיות, לא מצאתי כל כרסום בראיות, גם לא חולשה כנטען; הראיות לכאורה מבוססות על הודעת האם המתארת במפורט את העובדות המפורטות בכתב האישום לרבות כל המיוחס לעורר.

לעורר למעשה אין גרסה לאשר אירע עת חזר לביתו, והדברים שכן אמר מתיישבים עם דברי האם; העורר מאשר כי שתה אלוהול "ושחזרתי לבית אני כבר לא יודע מה היה, הייתי עם האופניים ושתיתי אז הייתי מבולבל" (עמ' 2 ש' 23). בהמשך כשנשאל למה זרק דברים, השיב "אני לא זוכר, את תופסת בן אדם שלא התעורר עדיין, אני רק זוכר את הסכין הזאת שתפסתי אותה ושמתי על הצוואר וניסיתי לחתוך את עצמי" (עמ' 3 ש' 54-55); בהמשך חוזר העורר על כך כי אינו זוכר (ש' 73); אמנם העורר מציין כי "אמא שלי זה הכל בשבילי איזה לשחוט אותה" (עמ' 4 ש' 82), ואולם, הגם שהדברים שהשמיע בהודעתו נשמעים לכאורה כנים, הרי את העובדות בפועל אינו זוכר, כפי שהוא בעצמו מציין והנסיבות עצמן לרבות אחיזתו בסכין תומכות בתשתית הלכאורית המצויה בתיק ועליה מבוסס כתב האישום.

העורר טען, כאמור, כי יש כרסום בראיות התביעה או חולשה בראיותיה בכך שדוח הפעולה לא רק שאינו תומך בגרסת המתלוננת אלא סותר אותה, וכן כי השכנה ואחר הנטען כי היה עד - לא נחקרו.

לטעמי העובדות שהובאו מפי כל אחד מהנוכחים באירוע מתיישבות זו עם זו ולא ראיתי כל כרסום בראיות, לרבות בענין זריקת הסכין, שכן כל אחד מהנחקרים לרבות העורר ציינו כי העורר זרק את הסכין ותיאורו של כל אחד מהם להיכן נזרק הוא מנקודת מבטו, אך אין בו סתירה לדברי האחר. כך מדוח הפעולה עולה כי השוטר מבהיר שהמתלוננת מסרה שהעורר זרק את הסכין שפגעה בקיר, וכך המתלוננת בעצמה מבהירה כי העורר זרק את "הסכין למדרגות שזה היה הכיוון שלנו שם עמדנו" (ש' 35).

לא מצאתי כל סתירה בין ההודעות ובודאי שבשלב זה בו יש ראיות לכאורה לזריקת הסכין לעבר המקום בו עמדה המתלוננת אינן מהוות כרסום או חולשה בראיות.

גם לא מצאתי לקבל את הטענה כי העובדה שהשכנה לא נחקרה שומטת את קיומן של הראיות לנטען בכתב האישום, שכן, כאמור יש למאשימה ראיות לכאורה לנטען בכתב האישום; מכל אלה נחה דעתי כי אכן קיימות ראיות לכאורה.

6. קיומן של ראיות לכאורה בנסיבות כתב האישום, אכן מקים עילת מעצר סטטוטורית בהתאם לסעיף 21



(א)(1)(ג)(5) חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996, כפי שקבע בית משפט קמא.

אומר כי מהחומר שבתיק עולה כי נגלית לכאורה מסוכנות מהעורר; הוא בעצמו מציין כי לאחר ששתה אלכוהול כלל לא זכר את האירועים, ואילו הדברים שכן זכר לטענתו בהחלט מתיישבים עם רמת מסוכנות שמצריכה התייחסות שירות המבחן שבין השאר יבדוק אם ניתן לאיין מסוכנות זו.

כך גם התרשמתי כי מהודעת האם עולה תחושה של פחד מהעורר ובצד זה דאגה; התרשמתי כי המסוכנות גם עולה מעצם תפיסת הסכין זריקתה והעוצמה שבה נזרקה שכן לדברי האם הידית של הסכין נשברה כתוצאה מזריקתה. לכך נוספים דברי האם כי לעורר "הסטוריה ארוכה מאוד עם אלכוהול, הוא אלכוהוליסט הוא מכור גם לתרופות בעיקר כדורי שינה..." (הודעת המתלוננת ש' 5-9). עוד מצינת האם כי המשיב הוא "ילד טוב אבל כשהוא שיכור הוא לא יודע מה הוא עושה" (עמ' 2 להודעה ש' 24-25).

גם בהתייחסות העורר לעצמו מבהיר כי היה שתוי, כי "יש לי הרבה זמן את הדכאון הזה" (ש' 47) כי היה מטופל פסיכיאטרית, כי אינו זוכר כלל שזרק את הסכין, כי "יש לי בעיות, לפני שהלכתי לשתות אמרתי לאמא אני לא יכול יש לי בעיה עם שתייה" (ש' 77) כי אינו שולט על עצמו כשהוא שותה, כי קיבל כדורים פסיכיאטריים אך הפסיק עם הטיפול. לכך יש להוסיף את דוח הבדיקה הפסיכיאטרית לאחר שהעורר נבדק וממנה עולה כי ברקע "התמכרות לאלכוהול ולתרופות הרגעה..." כי נשר ממסגרת טיפולית וההמלצה בחוות הדעת היא על "מסגרת גמילה סגורה לטיפול בבעיות ההתמכרות".

7. השתכנעתי כי בנסיבות אלה נכון וראוי לקבל תסקיר מעצר, כפי שקבע בית המשפט קמא, בודאי יש מקום לבחון אפשרות שחרור בתנאים, או מציאת מסגרת טיפולית לבעיות ההתמכרות, כפי שהוזכר בחוות הדעת הפסיכיאטרית. משכך, בדיון קבע בית המשפט קמא כי בטרם יכריע בשאלת מעצר עד תום ההליכים יש מקום לבחינת אפשרויות שחרור.

אמנם בית המשפט קמא לא דן בחלופת מעצר, וכן לא דן בשאלה האם ניתן לאיין את המסוכנות בדרך של שחרור לחלופת מעצר או בדרך של הרחקה ואולם לא ראיתי להתערב בהחלטת בית המשפט קמא להמתין לתסקיר שירות המבחן זאת לנוכח רמת המסוכנות הלכאורית הנשקפת מהעורר וכן העובדה כי כפי שאמר בעצמו, הוא סובל מבעית אלכוהול.

8. מכאן שאני מורה לשירות המבחן לבחון דרך חלופית למעצר, אפשרות שחרור ו/או הצעה לעורר להכנס לטיפול גמילה ככל שניתן.

בדיון שיתקיים בבית משפט קמא יבחן בית המשפט את התסקיר שיוגש לו ואת החלופות המוצעות או אפשרות לשחרור בתנאים מגבילים לרבות הרחקה.

המזכירות תשלח עותק ההחלטה לשירות המבחן כדי שלדיון שיתקיים בבית המשפט השלום ב-22.6.14 יהיה לפני בית המשפט תסקיר ממנו ניתן יהיה ללמוד על המלצה בענינו של המשיב להמשך ההליך.



הערר נדחה.

ניתנה היום, י' סיוון תשע"ד, 08 יוני 2014, בנוכחות הצדדים.